

[Victor Pürschel.]

den ordinære Domstol, den Domstol, der i alt Fald er besat med Dommere, der har netop den Uafhængighed, som er Grundlovens Forudsætning. Derfor er det uundvigeligt, at Dommeren i denne Situation kommer til at dømmes af en Dommer. Hvis man ikke vil tage denne Konsekvens med, har man efter min Mening ikke den fornødne virkelig dybtbundende Respekt for Dommernes Uafhængighed.

Jeg skal til sidst gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Genoptagelse af Sager. Dér har Professor Hurwitz skrevet en, synes jeg, overordentlig interessant Artikel, skrevet med den Klarhed, der altid udmærker det, Professor Hurwitz skriver, og som gør det til en Fornøjelse at læse det. Jeg synes, at denne Artikel indeholder saa mange nye Momenter, at den i høj Grad maa opfordre til det, Professor Hurwitz opfordrer til, nemlig at underkaste disse Spørgsmaal, der jo faktisk er Genstand for Udvikling i europæisk Ret — man læse bare, hvad Professoren skriver om Udviklingen i England og Østrig —, en virkelig saglig og rolig Drøftelse, for det er vigtige Spørgsmaal, det maa man erkende.

Det er ikke saa meget de egentlige Genoptagelser, der er det vigtige Spørgsmaal. Naar man, for at nævne det klassiske Eksempel, har dømt en Mand for et Mord, og det saa oplyses, at den Mand, som man sigter ham for at have myrdet, i Virkeligheden er i Live og blot har været forsvundet, saa er det klart, at saa maa der en Genoptagelse til. I saadanne Tilfælde eller i det Tilfælde, at man har dømt en Mand for en Forbrydelse, som en anden tilstaaer at være Gerningsmanden til og Tilstaaelsen stemmer, er en Genoptagelse en Nødvendighed for et Retssamfund, hvis det skal bevare Tilliden til sin Retspleje. Men i disse, de egentlige, klare Genoptagelsessager, er der ikke nogen som helst Betænkelighed, efter mit Skøn da ikke, ved at henlægge Sagen til den Domstol, der har dømt første Gang. For man maa vel huske paa, at Domstolen har i den danske Ret ikke noget Ansvar for Tilvejebringelsen af Bevisligheder, det er Anklagemyndighedens Sag. Der ligger altsaa ikke i dette, at et Bevis ikke er kommet frem — *selv om* man maa sige bagefter: „Ja, dér er noget forsømt“, det behøver jo ikke at være Tilfældet —, nogen som helst Kritik af den Domstol, der har afsagt den første Dom, og derfor er det i saadanne Tilfælde uden al Betænkelighed at lade Sagen gaa til denne.

Det, der er meget vanskeligere, er de

Tilfælde hvor den dømte ikke kommer med noget virkelig nyt, men han peger paa et Moment, der vel efter Proceduren og det hele maa antages at være taget i Betragtning, men om hvilket han siger: Ja, men der er ikke tillagt det den Vægt, det skulde have, og man har ikke under Proceduren fremhævet dette, og saa er der ogsaa, siger han, dette eller hint, en eller anden underordnet Ting, som for ham bliver en meget vigtig Ting, og som ikke har været fremme — og der kan i Regelen i enhver Sag graves op det ene og det andet af den Slags forholdsvist underordnede Momenter og siges: Her er Grundlag for en Genoptagelse. Det er det, man maa huske, naar man læser den Statistik, som staar her, at saaledes er Tilfældet i en hel Række af Sager.

Over for disse Sager kan man sige, at dér er det mere betænkeligt at gaa til den gamle Domstol, og det er muligt, at det Hensyn er saa stærkt, at det vejer tungere end det andet, det, der med Rette blev fremhævet af Venstres Ordfører, at naar man har Bevisumiddelbarheden og ikke faar fæstnet ret meget i Akterne, er det meget svært for en anden Domstol at sige, om der her foreligger noget nyt. Saa kan man sige: Ja, det er maaske heller ikke saa afgørende, om det egentlig er noget nyt; det Spørgsmaal, der skal afgøres, er blot dette, om den Afgørelse, der er truffet, har en saadan Karakter af at være indlysende rigtig, at den virker over for Offentligheden. Der er jo nemlig de betænkelige Tilfælde — vi har haft nogle —, hvor Offentligheden maa sige: Ja, efter det, som vi kender til det, maa man erkende, at det er meget tvivlsomt, om Beviset var rigtigt. Det er de egentlige vanskelige Genoptagelsessager — det har Professor Hurwitz fremhævet med stor Klarhed —, og det er dér, de egentlige Problemer ligger efter min Mening.

Jeg kunde have haft endnu mange Bemærkninger at gøre, men jeg skal ikke trætte Tilhørerne. Jeg skal slutte med at sige, at mit Parti naturligvis er villigt til at se paa dette Forslag, ogsaa se paa det uden nogen som helst Uvilje, i et Udvalg, fordi vi erkender, at der, ikke saa meget med Hensyn til Disciplinærmyndighed over Dommere, men meget mere med Hensyn til det andet Punkt, Genoptagelse, er rørt ved et virkelig Problem, et Omraade, hvor der, siden Retsplejeloven blev givet, har fundet en Udvikling Sted, og som der derfor kan være god Grund til at tage op til Overvejelse. Men vi maa forlange, at denne Overvejelse bliver en rolig og saglig Overvejelse, og at den holdes fri for ethvert Forsøg paa, som